

3. Общие проблемы философии науки: Словарь для аспирантов и соискателей / сост. и общ. ред. Н. В. Бряник ; отв. ред. О. Н. Дьячкова. – Екатеринбург: Изд-во Урал, ун-та, 2007. – 318 с.

4. Сердюков Ю.М. Альтернатива паранауке / Сердюков Ю.М. – М.: Academia, 2005. – 312 с. (Монографические исследования: философия)

5. Холтон Д. Что такое «антинаука»? / Джеральд Холтон // Вопросы философии – 1992 – №2 – С. 26-58.

6. Wood, A., 1844. Last of gross popular delusions – quackery in diseases. The Northern Journal of Medicine, Vol.I, 428.

7. Валерий Кувакин, член Комиссии РАН по борьбе с лженаукой и фальсификацией научных исследований / Интернет-конференция [Электронный источник]. – Режим доступа: <http://lenta.ru/conf/kuvakin/>

8. Петров В. Наука и квазинаука с методологической точки зрения / [Электронный источник]. – Режим доступа: <http://www.atheism.ru/old/PetAth1.html>

Санакуєв М.Г.

аспірант,

*Київський національний торговельно-економічний
університет*

ДІАЛЕКТИКА ІНФОРМАЦІЇ ТА КОМУНІКАЦІЇ

Питання про співвідношення інформації та комунікації вирішується по-різному. В одних випадках ці поняття прийнято ототожнювати, в інших – вирішення проблеми тяжіє до встановлення ширшого поняття, яке може бути, як інформацією, так і комунікацією.

Діалектичний принцип дослідження поряд з історичним, пізнавальним займають надзвичайне місце в усвідомленні інформаційно-комунікаційного явища соціальної взаємодії. Існує низка різних методологічних концепцій в соціальній філософії, але відсутнє узагальнення взаємодії інформаційних та комунікативних факторів. Справжньою перешкодою став плюралізм соціально-філософських теорій, але найголовніше недослідженість діалектики інформації та комунікації [3, с.135].

Як метод пізнання природи, суспільства та мислення діалектика пройшла довгий шлях від наївного вчення давньогрецького філософа Геракліта до протидіючих теорій ідеалістичної і матеріалістичної діалектики Г.Ф.Гегеля, і матеріалістичної діалектики К.Маркса та Ф.Енгельса. Діалектика, розглядалася в єдності з логікою та теорією пізнання, вважається фундаментальним науковим принципом дослідження різнопланової та суперечливої дійсності в усіх її проявах [2, с. 71, 1,с 328].

Загалом діалектичний підхід, до дослідження інформаційно-комунікативної складової соціальної взаємодії, дозволяє обґрунтувати взаємозалежність інформаційних та комунікативних факторів, як причинно-наслідкові відносини, що відображають реальну дійсність.

Протилежні процеси диференціації та інтеграції трактуються, як розвиток через боротьбу протилежностей. Тенденції швидкоплинних змін комунікативної одиниці (інформації) до поліфункціональності, прагнення функції до прояву, через декілька комунікативних одиниць, в результаті знаходять своє обґрунтування в постійному протиріччі між сутністю та явищем, як наслідок маємо в асиметрію між змістом і формою.

Стратифікаційна і ситуативна варіативність соціальної комунікації є відображенням об'єктивного і суб'єктивного, в оцінці дійсності. Інформація виступає, як джерело, основа пізнання соціальної комунікації, а її практичний аспект виступає, як критерій істинності.

Наведені аргументи засвідчують пояснювальну силу діалектики, як загальнонаукового принципу і методу пізнання інформації та комунікації. З цього випливає, що діалектика не замінює інші наукові методи для дослідження цього складного соціального явища. Діалектика проявляється та реалізується згідно вимог протиріччя та співставлення інформації і комунікації.

Список використаних джерел:

1. Гегель Г.В.Ф. Философия религии: В двух томах. М., 1977. Т. 2. – С. 243.
2. Ильенков Э. В. Диалектическая логика. Очерки истории и теории. – М., 1974.
3. Философский энциклопедический словарь / ред.-сост. Е. Ф. Губский [и др.]. – М. : ИНФРА – М, 2003.